

Prezidents Tomass S. Monsons

Tempļa svētības

Apmeklējot templi, mēs varam iegūt jaunu garīguma pakāpi un miera sajūtu.

Mani mīlie brāļi un māsas, cik pateicīgs es esmu, ka šajā skaistajā Lieldienu rītā, kad mūsu domas vēršas pie pasaules Glābēja, es varu būt kopā ar jums. Es paužu savu mīlestību un sveicienus katram no jums un lūdzu, lai mūsu Debesu Tēvs iedvesmotu manus vārdus.

Šī konference iezīmē septiņus gadus, kopš es tiku atbalstīts par Baznīcas prezidentu. Šie ir bijuši aizņemti gadi, gan pilni ar izaicinājumiem, gan ar neskaitāmām svētībām. Starp patīkamākajām un svētākajām svētībām ir bijusi iespēja iesvētīt un atkārtoti iesvētīt tempļus.

Pavisam nesen, pagājušā gada novembrī, man bija tas gods iesvētīt skaisto un jauno Finikssas Arizonas templi. Ar mani kopā bija prezidents Dīters F. Uhtdorfs, elders Dalins H. Oukss, elders Ričards Dž. Meinss, elders Lins G. Robinss un elders Kents F. Ričardss. Vakarā, pirms tempļa iesvētīšanas, notika brīnišķīgs kultūras pasākums, kurā vairāk nekā 4000 jauniešu no tempļa apgabala sniedza skaistus priekšnesumus. Nākamajā dienā templis tika iesvētīts trijās svētās un iedvesmojošās sesijās.

Tempļu celtniecība ir ļoti skaidra norāde par Baznīcas izaugsmi. Šobrīd mums pasaulē ir 144 tempļi, kas darbojas, 5 tiek atjaunoti un vēl 13 tiek būvēti. Turklāt 13 tempļi, par kuriem tika paziņots iepriekš, ir dažādās sagatavošanas stadijās pirms būvniecības. Šogad mēs sagaidām divu tempļu atkārtotu iesvētīšanu un piecu jaunu tempļu iesvētīšanu, kurus tiek plānots pabeigt.

Iepriekšējo divu gadu laikā, kad mēs koncentrējām savus pūliņus, lai pabeigtu jau izsludināto tempļu būvniecību, mēs neizziņojām plānus par kādiem citiem jauniem tempļiem. Tomēr šorīt es esmu ļoti priecīgs paziņot par trim jauniem tempļiem, kas tiks uzcelti šādās vietās: Abidžana, Kotdivuārā; Portoprensa, Haiti un Bangkoka, Taizemē. Kādas brīnumainas svētības sagaida mūsu uzticīgos Baznīcas locekļus šajos reģionos un, patiesi, — kur vien ir tempļi visā pasaulē!

Mēs turpinām noteikt, kur ir nepieciešami tempļi, kā arī meklējam tiem vietu, jo vēlamies, lai pēc iespējas vairāk Baznīcas locekļiem būtu iespēja apmeklēt templi, neieguldot lielus laiku un naudas resursus. Turpinot darīt tāpat kā iepriekš, mēs jūs

informēsim par pieņemtajiem lēmumiem šajos jautājumos.

Kad es domāju par tempļiem, manas domas pievēršas daudzajām svētībām, ko mēs tur saņemam. Ieejot pa tempļa durvīm, mēs aiztām atstājam pasaules traucēkļus un apjukumu. Šajā svētajā svētnīcā mēs atrodam skaistumu un kārtību. Tur mūsu dvēseles var atpūsties un gūt atelpu no dzīves rūpēm.

Apmeklējot templi, mēs varam iegūt jaunu garīguma pakāpi un miera sajūtu, kas pārspēj jebkuru citu sajūtu, kas var pārņemt cilvēka sirdi. Tur mēs sapratīsim Glābēja vārdu patieso nozīmi, kad Viņš teica: „Mieru Es jums atstāju, Savu mieru Es jums dodu; . . . Jūsu sirdis lai neiztrūkstas un neizbīstas.”¹

Šāds miers var piepildīt katru sirdi — sirdi, kas ir nomākta, sirdi, kas ir skumju pārņemta, sirdi, kas ir apjukusi, un sirdi, kas lūdz pēc palīdzības.

Es nesen mācījos no kāda jaunieša, kurš apmeklēja templi ar palīdzību lūdzošu sirdi. Pirms vairākiem mēnešiem viņš bija saņēmis aicinājumu kalpot misijā Dienvidamerikā. Tomēr viņa vīzas izdošana kavējās tik ilgi, ka viņš tika nosūtīts uz misiju Amerikas Savienotajās Valstīs. Kaut arī viņš bija vilies, ka nevar kalpot sākotnējā aicinājuma vietā, viņš tomēr cītīgi strādāja savā jaunajā uzdevumā, apņēmis kalpot tik labi, cik vien spēj. Taču viņš zaudēja drosmi, jo viņam bija negatīvas pieredzes ar misionāriem, kuri, viņaprāt, bija vairāk ieinteresēti tajā, lai labi pavadītu laiku, nevis dalītos evaņģēlijā.

Pēc dažiem mēnešiem šis jaunietis saslima ar ļoti nopietnu slimību, kas

viņu daļēji paralizēja, tādēļ viņš tika aizsūtīts mājās, lai atveseļotos.

Pēc dažiem mēnešiem jaunieši pilnībā izveseļojās un paralīze izzuda. Viņš tika informēts, ka atkal varēs kalpot misijā, un tā bija svētība, kuru viņš katru dienu bija lūdzis. Vienīgi sliktās ziņas bija tās, ka viņam vajadzēja atgriezties tajā pašā misijā, kuru viņš bija atstājis, kur bija jutis, ka dažu misionāru uzvedība un attieksme nebija tik pienācīga, kādai tai vajadzēja būt.

Viņš bija ieradies templī, meklējot mierinājumu un apstiprinājumu, ka viņam, kā misionāram, būs laba pieredze. Arī viņa vecāki lūdza, lai šis tempļa apmeklējums sniegtu viņu dēlam nepieciešamo palīdzību.

Kad jaunieši pēc sesijas ienāca celestiālajā istabā, viņš apsēdās uz krēsla un sāka lūgt Debesu Tēva vadību.

Neilgi pēc tam celestiālajā istabā ienāca vēl kāds jauniešs, kuru sauca Lendons. Ienākot istabā, viņa skatiens uzreiz pievērsās jauniešim, kurš sēdēja uz krēsla ar aizvērtām acīm un acīmredzami lūdza. Lendons saņēma nepārprotamu pamudinājumu, ka viņam vajadzētu parunāt ar šo jauniešu. Nespējot izlemt, vai viņu pārtraukt, viņš tomēr nolēma pagaidīt. Kad bija pagājušas jau vairākas minūtes, jauniešs joprojām lūdza. Lendons saprata, ka vairs nevar gaidīt. Viņš piegāja pie jaunā vīrieša un maigi aizskāra viņa plecu. Jauniešs atvēra acis, pārsteigts par to, ka tika iztraucēts. Lendons klusi teica: „Es jutu iedvesmu, ka man vajag ar tevi parunāt,

lai gan es īsti nezinu — kāpēc.”

Kad viņi sāka sarunāties, jauniešs Lendonam izkratīja savu sirdi, izskaidrojot savus apstākļus un beigās pasakot, ka viņš vēlas saņemt mierinājumu un iedrošinājumu attiecībā par savu misiju. Lendons, kurš tikai pirms gada bija atgriezies no veiksmīgas misijas, pastāstīja par savām misijas pieredzēm, pārbaudījumiem un problēmām, ar ko saskārās, kā arī par to, kā viņš vērsās pie Tā Kunga pēc palīdzības, un par svētībām, ko saņēma. Viņa vārdi sniedza mierinājumu un pārliecību, un viņa entuziasms par misiju bija patiesi „lipīgs”. Galu galā jaunā vīrieša bailes mazinājās un viņu pārņēma miers. Viņš izjuta dziļu pateicību, jo saprata, ka ir saņēmis atbildi uz savu lūgšanu.

Abi jaunieši kopā palūdza, un pēc tam Lendons taisījās doties projām, esot laimīgs, ka bija ieklausījies saņemtajā pamudinājumā. Kad Lendons cēlās kājās, lai dotos projām, jauniešs viņam pajautāja: „Kurā misijā tu kalpoji?” Līdz šim neviens no viņiem nebija pieminējis misijas vietu, kur abi bija kalpojuši. Kad Lendons atklāja misijas nosaukumu, jaunieša acis sariesās asaras. Lendons bija kalpojis tajā pašā misijā, kurā vajadzēja atgriezties jauniešim!

Es nesen no Lendona saņēmu vēstuli, kurā viņš dalījās ar jaunieša atvadu vārdiem: „Es ticēju, ka Debesu Tēvs mani svētīs, taču es nekad nebūtu iedomājies, ka Viņš atsūtīs man palīdzēt kādu, kurš ir kalpojis manā misijā. Es tagad zinu, ka viss būs labi.”² Patiesas

sirds pazemīgā lūgšana tika sadzirdēta un atbildēta.

Mani brāļi un māsas, mūsu dzīvē būs kārdinājumi, pārdzīvojumi un pārbaudījumi. Dodoties uz templi un atceroties tur noslēgtās derības, mēs labāk spēsim uzveikt šos kārdinājumus un panest savus pārbaudījumus. Templi mēs varam iegūt mieru.

Tempļa svētības ir nenovērtējamas. Viena no svētībām, par kuru esmu pateicīgs katru savas dzīves dienu, ir tā, ko es ar savu mīļoto sievu Frensisu saņēmu, kad mēs noietām ceļos pie svētā altāra un noslēdzām derību, kas mūs savienoja kopā uz mūžību. Man nav dārgākas svētības par šo mieru un mierinājumu, ko es saņēmu, zinot, ka mēs ar viņu atkal būsime kopā.

Es lūdzu, lai mūsu Debesu Tēvs mūs svēta ar tempļa pielūgsmes garu, lai mēs varētu būt paklausīgi Viņa baušļiem un lai mēs rūpīgi varētu sekot mūsu Kunga un Glābēja, Jēzus Kristus, pēdās. Es liecinu, ka Viņš ir mūsu Pestītājs. Viņš ir Dieva Dēls. Viņš ir tas, kurš piecēlās no kapa pirmajā Lieldienu rītā, nesot mūžīgas dzīves dāvanu visiem Dieva bērniem. Šajā skaistajā dienā, svinot šo svarīgo notikumu, es ceru, ka savās lūgšanās mēs pateiksimies par Viņa lielajām un brīnišķīgajām dāvanām mums. Lai tas tā notiktu, es pazemīgi lūdzu Viņa svētajā Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Jāņa 14:27.

2. Tomasa S. Monsona vēstule sarakste.

Mācības mūsdienām

No 2015. gada maija līdz 2015. gada oktobrim katrā mēneša ceturtajā svētdienā Melhisedeka priesterības un Palīdzības biedrības stundas vajadzētu sagatavot, izmantojot vienu vai vairākas runas no 2015. gada aprīļa vispārējās konferences. 2015. gada oktobrī runas var izvēlēties vai nu no 2015. gada aprīļa, vai 2015. gada oktobra vispārējās konferences. Stabu un apgabalu prezidenti var izvēlēties, kuras runas izmantot stundu sagatavošanai, vai arī viņi var uzticēt šo pienākumu biskapiem un draudžu prezidentiem.

Runas daudzās valodās ir atrodamas conference.lds.org.

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs
Otrais padomnieks Augstākajā prezidijā

Labvēlības dāvana

Šodien un mūžīgi mūžos Dieva labvēlība ir pieejama visiem tiem, kuru sirdis ir salauztas un kuru gari ir nožēlas pilni.

Lieldienu svētdienā mēs svinam visilgāk gaidīto un lieliskāko notikumu pasaules vēsturē. Tā bija diena, kas izmainīja visu. Tajā dienā izmainījās mana dzīve. Izmainījās arī jūsu dzīve. Izmainījās visu Dieva bērnu dzīve. Tajā svētajā dienā cilvēces Glābējs, uzņēmis uz Sevis grēku un nāves važas, kas turēja mūs gūstā, sarāva šīs važas un atbrīvoja mūs.

Pateicoties mūsu mīļotā Pestītāja upurim, nāvei nav dzeloņa, kaps nav uzvarējis¹, Sātanam nav ilgstošas varas, un mēs „esam atdzemdīnāti dzīvai cerībai ar Jēzus Kristus *augšāmcelšanos*”.²

Patiesi, apustulim Pāvīlam bija taisnība, kad viņš teica: „Iepriecināit cits citu ar šiem vārdiem”.³

Dieva labvēlība

Mēs bieži runājam par Glābēja īstenoto Izpirkšanu — un pareizi darām!

Jēkaba vārdiem runājot, „kāpēc nerunāt par Kristus Izpirkšanu un neiegūt pilnīgas zināšanas par Viņu”⁴ Bet, kad mēs „runājam par Kristu, . . . priecājamies par Kristu, . . . sludinām par Kristu [un] pravietojam par Kristu”, izmantojot ikvienu izdevību,⁵

mēs nekad nedrīkstam zaudēt apbrīnas un dziļas pateicības sajūtas par Dieva Dēla mūžīgo upuri.

Glābēja īstenotā Izpirkšana nedrīkst kļūt par ikdienišķu tematu mūsu mācībās, mūsu sarunās vai mūsu sirdī. Tā ir svēta un svētīga, jo caur šo „lielo un pēdējo upuri” Jēzus sniedza „glābšanu visiem tiem, kas ticēs Viņa Vārdam”.⁶

Es apbrīnoju to, ka Dieva Dēls izrādīja labvēlību un glāba mūs, lai arī bieži vien mēs esam nepilnīgi, nešķīsti, pieļaujam kļūdas un esam nepateicīgi. Ar savu ierobežoto prātu es esmu centies izprast Glābēja īstenoto Izpirkšanu, un vienīgais izskaidrojums, kuru varu rast, ir šāds: Dievs mūs mīl ar dziļu, pilnīgu un mūžīgu mīlestību. Es pat nevaru sākt aplēst Kristus mīlestības „platumu, garumu, augstumu un dziļumu”.⁷

Šīs mīlestības spēcīgo izpausmi Svētajos Rakstos bieži dēvē par *Dieva labvēlību* — dievišķu palīdzību un spēka dāvinājumu, ar kuru mēs no nepilnīgām un ierobežotām radībām izaugam par paaugstinātām būtnēm, kas „saņem patiesību un gaismu, līdz [visi esam] godināti patiesībā un [zinām] visas lietas”.⁸

Šī Dieva labvēlība ir visbrīnīgākā. Tomēr to bieži pārprot.⁹ Tomēr, ja vien mēs vēlamies iemantot to, kas mums ir sagatavots Viņa mūžīgajā valstībā, mums vajadzētu zināt par Dieva labvēlību.

Šī iemesla dēļ es vēlos runāt par labvēlību. Vispirms īpaši par to, kā labvēlība *atslēdz debesu vārtus* un, otrkārt, kā tā *atver debesu logus*.

Pirmkārt – labvēlība atslēdz debesu vārtus

Tā kā mēs visi esam „grēkojuši un visiem trūkst dievišķās godības”,¹⁰ un „nekas netīrs nevar ieiet Dieva valstībā”,¹¹ ikviens no mums ir necienīgs atgriezties Dieva klātbūtnē.

Pat ja mēs kalpotu Dievam ar visu dvēseli, ar to nepietiek; jo mēs vēl joprojām būtu „neizdevīgi kalpi”.¹² Mēs nevaram nopelnīt savu ceļu uz debesīm; taisnības prasības ir šķērslis, ko mēs paši nespējam pārvarēt.

Taču viss nav zudis.

Dieva labvēlība ir mūsu lielā un mūžīgā cerība.

Caur Jēzus Kristus upuri žēlastības iecere apmierina taisnības prasības¹³ „un dod cilvēkiem iespēju, lai tiem varētu būt ticība grēku nožēlošanai”.¹⁴

Mūsu grēki, lai arī tie būtu kā purpurs, var atkal kļūt balti kā sniegs.¹⁵ Pateicoties tam, ka mūsu mīļotais Glābējs „Sevi pašu ir nodevis par atpirkuma maksu par visiem”¹⁶, mums tiek nodrošināta ieeja Viņa mūžīgajā valstībā.¹⁷

Vārti ir atslēgti!

Taču Dieva labvēlība dara vairāk, nekā tikai atjauno mūs iepriekšējā nevainības stāvoklī. Ja pestīšana nozīmētu tikai mūsu kļūdu un grēku dzēšanu — lai cik brīnīgīgi tas arī nebūtu —, tad tā nepiepildītu Tēva dižos mērķus attiecībā uz mums. Viņa mērķis ir daudz augstāks — Viņš vēlas, lai

Viņa dēli un meitas kļūtu kā Viņš.

Ar Dieva labvēlības dāvanu mācekļa ceļš neved atpakaļ; tas ved augšup.

Tas ved tādos augstumos, ko mēs nespējam aptvert! Tas ved uz paugstināšanu mūsu Tēva celestiālajā valstībā, kur mēs, mūsu tuvinieku ieskausti, saņemsim „no Viņa pilnības un no Viņa godības”.¹⁸ Viss ir mūsu, un mēs piederam Kristum.¹⁹ Tādēļ mums tiks dots viss, kas ir Tēvam.²⁰

Lai iemantotu šo godību, mums ir nepieciešams kas vairāk par atslēgtiem vārtiem; mums ir jāiet caur šiem vārtiem ar patiesu vēlmi mainīties — mainīties tik dramatiski, ka Svētajos Rakstos tas ir aprakstīts kā „[piedzimšana] no jauna; jā, [piedzimšana] no Dieva, izmainoties no [sava pasaulīgā] un kritušā stāvokļa uz taisnīguma stāvokli, būdami Dieva pestīti, kļūdami Viņa dēli un meitas”.²¹

Otrkārt – labvēlība atver debesu logus

Vēl viena Dieva labvēlības izpausme ir debesu logu atvēršana, caur kuriem Dievs izlej varenas spēka svētības, kas ļauj mums sasniegt to, kas citādi mums būtu neiespējams. Ar Dieva brīnišķo labvēlību Viņa bērni var pārvarēt krāpnieka bīstamos un apslēptos kārdinājumus, pacelties pāri grēkam un tapt „pilnīgi Kristū”.²²

Lai gan mums visiem ir vājības, mēs tās varam pārvarēt. Patiesi, ja mēs esam pazemīgi un ticīgi, tad ar Dieva labvēlību vājības var kļūt par spēku.²³

Dzīves gaitā Dieva labvēlība dāvā laicīgas svētības un garīgas dāvanas, kas palielina mūsu spējas un bagātina mūsu dzīvi. Viņa labvēlība attīra mūs. Viņa labvēlība palīdz mums atklāt labāko sevi.

Kas var saņemt šo labvēlību?

Bībelē mēs lasām, kā Kristus apmeklēja farizeju Sīmani viņa namā.

Ārēji Sīmanis šķita labs un taisnīgs vīrs. Viņš regulāri pildīja savus reliģiskos pienākumus: ievēroja Mozus likumu, maksāja desmito tiesu, ievēroja Sabata dienu, ik dienu lūdza un gāja uz sinagogu.

Taču, kamēr Jēzus runāja ar Sīmani, pienāca kāda sieviete, mazgāja Glābēja

kājas ar savām asarām un iezieda Viņa kājas ar svaidāmo eļļu.

Sīmanim nepatika šāds pielūgsmes veids, jo viņš zināja, ka šī sieviete bija grēciniece. Sīmanis nodomāja — ja Jēzus to nezina, Viņš noteikti nav praviets, jo citādi viņš neļautu šai sievietei sev pieskarties.

Uztvēris Sīmaņa domas, Jēzus pagriezās pret viņu un uzdeva jautājumu. „Kādam naudas aizdevējam bija divi parādnieki, viens tam bija parādā pieci simti denāriju un otrs — piecdesmit.

Kad nu tie [abi] nespēja atdot, viņš abiem atlaida parādu. Kurš no abiem to vairāk mīlēs?”

Sīmanis atbildēja, ka tas, kuram vairāk atlaists.

Tad Jēzus mācīja dziļu mācību: „Vai tu redzi šo sievu? . . . Viņas grēki, kuru bija daudz, ir piedoti, *jo tā daudz mīlējusi*; bet, kam maz piedod, tas mīl maz.”²⁴

Kuram no šiem diviem cilvēkiem mēs vairāk līdzināties?

Vai esam līdzīgi Sīmanim? Vai mēs jūtamies pārliecināti un esam mierā ar saviem labajiem darbiem, paļaujoties uz savu taisnīgumu? Vai varbūt esam nedaudz neiecietīgi pret tiem, kas nedzīvo saskaņā ar mūsu standartiem? Vai mēs apmeklējam mūsu sanāksmes automātiski, ieraduma pēc, žāvājoties evaņģēlija mācību stundās un varbūt pārbaudot savus mobilos tālrunus Svētā Vakarēdiena sanāksmes laikā?

Vai arī mēs esam līdzīgi šai sievietei, kura domāja, ka ir pilnīgi un bezcerīgi zudusi grēka dēļ?

Vai mēs *mīlam daudz*?

Vai mēs saprotam savu parādu Debesu Tēva priekšā un no visas sirds lūdzam pēc Dieva labvēlības?

Vai tad, kad metamies ceļos lūgšanā, mēs uzskaitām visus savus taisnīgos darbus, vai arī mēs izsūdzam savas kļūdas, lūdzot Dieva labvēlību, un lejam pateicības asaras par brīnišķīgo pestīšanas ieceri?²⁵

Pestīšanu nevar nopirkt ar paklausību; par to ar Savām asinīm ir samaksājis Dieva Dēls.²⁶ Uzskatīt, ka mēs savus labos darbus varam iemainīt pret pestīšanu, ir tas pats, kā nopirkt

lidmašīnas biļeti un domāt, ka mums pieder visa avioliņija. Vai arī domāt, ka, samaksājot īri par savu mājokli, mums pieder visa planēta Zeme.

Kāpēc tad lai paklausām?

Ja labvēlība ir Dieva dāvana, kāpēc tad paklausība Dieva baušļiem ir tik svarīga? Kāpēc tad aprgrūtināt sevi ar Dieva baušļiem vai grēku nožēlošanu? Kāpēc vienkārši neatzīt, ka mēs esam grēcīgi, un ļaut Dievam mūs glābt?

Vai, uzdodot šo jautājumu Pāvila vārdiem: „Vai paliksim grēkā, lai vairojas žēlastība?” Pāvila atbilde ir vienkārša un skaidra: „Nekādā ziņā ne!”²⁷

Brāļi un māsas, mēs paklausām Dieva baušļiem, jo mīlam Viņu!

Centieni no visas sirds un prāta saprast Dieva labvēlības dāvanu sniedz mums vēl vairāk iemeslu mīlēt un paklausīt mūsu Debesu Tēvam — lēnprātībā un pateicībā. Mācekļa ceļa iešana attīra mūs, pilnveido mūs, palīdz mums kļūt līdzīgākiem Viņam un ved mūs atpakaļ Viņa klātbūtnē. „Tā Kunga [mūsu Dieva] Gars” rada tik „varenu pārmaiņu [mūsos], ka mums vairs nav tiesksmes darīt ļaunu, bet nepārtraukti darīt labu.”²⁸

Tādējādi mūsu paklausība Dieva baušļiem dabiski izriet no mūsu bezgalīgās mīlestības un pateicības par Dieva labestību. Šī patiesā mīlestība un pateicība brīnumainā veidā apvienos mūsu darbus ar Dieva labvēlību. Tikumība rotās mūsu domas nepārtraukti; un mūsu pašāvēlība kļūs stipra Dieva klātbūtnē.²⁹

Dārgie brāļi un māsas, dzīvot saskaņā ar evaņģēliju nav nasta. Tā ir priekpilna sagatavošanās — priekšdarbi, lai iemantotu mūžīgās dzīves diženo godību. Mēs tiecamies paklausīt mūsu Debesu Tēvam, jo tad mūsu gari labāk uztvers garīgus jautājumus. Mēs sapratīsim to, par ko agrāk nemaz nenojautām. Pildot Tēva gribu, mēs gūsim apgaismību un izpratni.³⁰

Labvēlība ir Dieva dāvana, un mūsu vēlme būt paklausīgiem ikvienam Dieva bauslim ir kā savas mirstīgās rokas pastiepšana, lai saņemtu šo svēto dāvanu no mūsu Debesu Tēva.

Izdarīt visu, ko varam

Pravietim Nefijam ir liela loma mūsu izpratnes veicināšanā par Dieva labvēlību; viņš pasludināja: „Jo mēs esam cītīgi rakstījuši, lai pārlicinātu savus bērnus un arī savus brāļus noticēt Kristum un tapt samierinātiem ar Dievu, jo mēs zinām, ka tā ir *Dieva labvēlība, ka mēs topam izglābti, pēc tam, kad mēs esam izdarījuši visu, ko varam.*”³¹

Tomēr es domāju, vai dažkārt mēs nepārprotam frāzi „pēc tam, kad mēs esam izdarījuši visu, ko varam”. Mums ir jāsaprot, ka „pēc tam” nav tas pats, kas „tāpēc ka”.

Mēs netiekam glābti, „tāpēc ka” izdarījām visu, ko varam. Vai kāds no mums ir izdarījis *visu*, ko viņš vai viņa var? Vai Dievs gaida, kamēr mēs būsīm izšķīduši visu savu sparū, pirms iejaukties mūsu dzīvē ar Savu glābjošo labvēlību?

Daudzi cilvēki zaudē drosmi, jo nemītīgi neizdara visu, kas tiem tiek lūgts. No personīgas pieredzes viņi zina, ka „gars ir gan labprātīgs, bet miesa ir vāja”.³² Viņi pievienojas Nefijam, paužot: „Mana dvēsele skumst manu nekrietnību dēļ.”³³

Es esmu pārlicināts, ka Nefijs zināja, ka Glābēja labvēlība *ļauj un dod iespēju* pārvarēt grēku.³⁴ Tāpēc Nefijs

tik uzcītīgi pūlējās, lai mudinātu savus bērnus un brāļus „noticēt Kristum un tapt samierinātiem ar Dievu”.³⁵

Galū galā, *tas ir* tas, ko mēs varam izdarīt! Un *tas ir* mūsu mirstīgās dzīves uzdevums!

Labvēlība ir pieejama visiem

Kad es domāju par to, ko Glābējs izdara neilgi pirms pirmās Lieldienu svētdienas, es vēlos pacelt savu balsi un slavēt Visaugsto Dievu un Viņa Dēlu, Jēzu Kristu!

Vārti uz debesīm ir atslēgti!

Debesu logi ir atvērti!

Šodien un mūžīgi mūžos Dieva labvēlība ir pieejama visiem tiem, kuru sirdis ir salauztas un kuru gari ir nožēlas pilni.³⁶ Jēzus Kristus ir sagatavojis mums ceļu, lai sasniegtu tādus augstumus, ko mirstīgais prāts nespēj aptvert.³⁷

Es lūdzu, lai mēs labāk saprastu Glābēja Izpiršanas upura mūžīgo nozīmīgumu un justu lielāku pateicību par to. Es lūdzu, lai mēs izrādītu savu mīlestību pret Dievu un savu pateicību par Dieva nebeidzamo labvēlību, ievērojot Viņa baušļus un priekpilni „dzīvo[lot] atjaunotā dzīvē”³⁸, mūsu Skolotāja un Pestītāja, Jēzus Kristus, svētajā Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Skat. 1. korintiešiem 15:55; Mosijas 16:8.
2. 1. Pētera 1:3; uzsvērums pievienots.
3. 1. tesalonīkiešiem 4:18; skat. arī 13.–17. pantu.
4. Jēkaba gr. 4:12.
5. 2. Nefija 25:26.
6. Almas 34:10, 15.
7. Efeziešiem 3:18–19.
8. Mācības un Derību 93:28.
9. Patiesi, mēs esam „mazi bērni, un . . . vēl neesam sapratuši, cik lielas svētības Tēvam ir rokās un sagatavotas [mums]” (Mācības un Derību 78:17).
10. Romiešiem 3:23.
11. 1. Nefija 15:34; skat. arī 1. Nefija 10:21; Mozus 6:57.
12. Mosijas 2:21.
13. Skat. Almas 42:15.
14. Almas 34:15.
15. Skat. Jesajas 1:18.
16. 1. Timotejam 2:6.
17. Skat. 2. Pētera 1:11.
18. Mācības un Derību 76:56.
19. Skat. Mācības un Derību 76:59.
20. Skat. Mācības un Derību 84:38.
21. Mosijas 27:25.
22. Moronija 10:32.
23. Skat. Etera 12:27.
24. Skat. Lūkas 7:36–50; uzsvērums pievienots.
25. Šo domu skaidri ilustrē Kristus līdzība par farizeju un muitnieku (skat. Lūkas 18:9–14).
26. Skat. Apustuļu darbu 20:28.
27. Romiešiem 6:1–2.
28. Mosijas 5:2.
29. Skat. Mācības un Derību 121:45.
30. Skat. Jāņa 7:17.
31. 2. Nefija 25:23; uzsvērums pievienots.
32. Mateja 26:41; skat. arī Romiešiem 7:19.
33. 2. Nefija 4:17.
34. Skat. 2. Nefija 4:19–35; Almas 34:31.
35. 2. Nefija 25:23.
36. Skat. 3. Nefija 9:19–20.
37. Skat. 1. korintiešiem 2:9.
38. Romiešiem 6:4.